

skjønnelsesværdig Hurtighed indbragt et Lovforslag om Oprettelsen af saadanne maritime Domstole. Dette har passeret Landsthinget let og uden Vanskelighed og foreligger os nu sammen med dette Lovforslag. Imidlertid synes det, at der er ærede Medlemmer, for hvem det ikke er tilstrækkeligt, at disse to Love samtidigt vedtages af Thingene og formodentlig ogsaa samtidig stadfæstes af Hs. Maj. Kongen, men som synes at staa i den For- mening, at det vilde være at foretrække indtil videre at nøjes med en Lov om maritime Domstole og afvente den Erfaring, som dennes praktiske Gjennemførelse maatte give, navnlig med Hensyn til en statistisk Opgjørelse af baade Antallet af Søulykker og disses Aarsager. Naar man ikke vil tage indom en Sag, er man stundom meget opfindsom i Retning af, hvad der kunde gøres, forinden denne Sag sattes igennem, idet man nærer et stille Haab om, at kommer Tid, kommer Raad, og at „opsat“ ogsaa skal være „opgivet“. Jeg tror imidlertid ikke i mindste Maade, at det er forsvaerligt at afvente en saadan statistisk Erfaring, bygget paa en Lov om maritime Domstole. At denne Lov er nyttig- og hensigtsmæssig, at den danner et ønskeligt Supplement til Loven om usdygtige Skibe, derom tror jeg ikke, at der er Tvist imellem os, men at den egentlig skulde kunne bringe noget stort statistisk Materiale tilvoie for de Omraader, som maatte være os det vigtigste, tror jeg ikke. Hvad er det vigtigste Omraade, naar vi spørge om, hvad der skal gøres for at forhindre usdygtige Skibe fra at gaa ud? Det er det Omraade, som beskæftiger sig med Skibe, der ere borteblevne, rimeligvis formelet eller dog for en stor Del paa Grund af Mangel ved Bygningen, Udhalingen, Lastningen osv. Men disse Skibe, som ere borteblevne uden Efterretning, vilde ikke komme ind for de maritime Domstole. De ere borte og blive borte. Deres Tab mærke vi, men om Aarsagerne til, at de ere forsvundne, ville vi altid vedblive at være uvidende. Det turde ogsaa være givet, at vi i det statistiske Materiale, som allerede nu foreligger, have tilstrækkelig Hjemmel til at gaa til et Lovforslag som det nærværende. Der er tidligere heri Thinget fremkommet Oplysninger, som vise, hvilket stort Antal af Skibe det er, der mellem Nar og Dag gaa under dels ved Stranding, dels i aaben Sø, og dette statistiske Materiale er i et foregaaende Møde blevet stærkt angrebet og karakteriseret som temmelig værdiløst. Det er oplyst heri Thinget, at ifølge Registrerings- og Maalingskontorets Angivelser er der i Aarene fra 1873—77 totalt forlist ved Stranding 218 Skibe, forladt synkende i rum Sø; 41, spjøløst forsvundne: 86, og at der i det Hele ved disse 345 Skibe er druknet eller omkommet 568 Mennesker. Det er for Aarene fra 1873 til 77. Der knytter sig dertil andre Oplysninger om, at der alene i 1877 er totalt forlist 46 Skibe ved

Stranding, 16 forladte i aaben Sø, 34 spjøløst forsvundne, og at der med disse Skibe er druknet 214 Mennesker. Dette Materiale, som jeg skylder den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn's 9de Valgfreds (Pauksen), at jeg nu har til min Raadighed, er blevet angrebet som lidet betydnende med Hensyn til denne Sag. Thi det er jo klart, siger man, at den aldeles overveiende Del af disse Strandinger og Forlisninger, Synken i aaben Sø osv. kan styldes andre Omstændigheder end mindre Spdygtighed hos Skibene. Ja, selvfølgelig. En Lovforanstaltning vil naturligvis aldrig kunne komme dertil at beskytte Sømanden mod Storm og Bølger. Det maa vi altid være belavede paa, at der vil gaa Skibe til Grunde dels ved Stranding, dels ved at springe led i aaben Sø og dels spjøløst forsvinde, uden at Efterlevende høre Noget om dem, og i en Tid, hvor man oplever, at den største og ældste Marine i Verden, den, som har den største og rigeste Expedition, i Løbet af kort Tid forliser 3 Dragsmænd, hvoraf de 2 ligefrem kuldsæle og synke for Folks Øine, medens det tredie bliver borte i det store Atlanterhav, uden at man har kunnet finde Spor deraf — i en saadan Tid er der særlig Opfordring til at gjøre sig det klart, at ingen Sikkerhedsforanstaltning formaar at forhindre Ulykker paa Havet; men lige saa sikkert er det ogsaa, at af det store Antal af Skibe, som saaledes i de omtalte Aar er forlist — et Tal, som har gjentaget sig i de senere Aar, om end med nogen Forandring — er der en forholdsvis betydelig Del, som ikke vilde være forlist — som maatte ikke havde undgaaet Beskadigelse, men som vilde være bleven befriet for Undergang — hvis de ved Siden af at have en modig og behjertet Besætning tillige havde været saaledes udrustede og lastede, at de virkelig kunde staa den Kamp igennem, som en Storm frembyder. Det er det, som maa være vor Opgave at sørge for, at saadanne Forlis ikke foregaa, som det virkelig staa i det Offentliges Magt at forhindre derved, at et kraftigt og energisk Likhyn gennemføres.

Det Thema, som behandles i det foreliggende Lovforslag, er i Løbet af saa Nar vorret op til at blive saa omfangsrigt, at jeg tvivler paa, at der er ret Mange her i Salen, som have Tid eller Gøns til fuldstændig at gjøre sig til Herre over hele det store Materiale, som knytter sig dertil. Jeg for mit Bedkommende, det indrømmer jeg, skal villig erkjende, at det ikke er lykkes mig midt iblandt de mange andre Sager, der gjøre Knav paa Tid og Gøns, at trænge tilbunds i Alt, vedrørende disse Spørgsmaal, som desuden ligger udenfor den Sære, i hvilken de Allerfleste af os til daglig Brug bevæge sig. Det er derfor ikke uden med en vis Usikkerhed og Tilbageholdenhed, at jeg kommer ind paa forskellige Sider af Lovforlaget, idet jeg villig erkjender, at jeg mangler baade praktisk